

NEMÁM...
NEMÁM STRACH...
NEMÁM STRACH
ZE TMY.

**ROBERT
DUGONI**

HROB MÉ SESTRY

THRILLER

HROB MÉ SESTRY

Copyright © 2014 Robert Dugoni

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2858-9 (pdf)

ROBERT DUGONI

HROB MÉ SESTRY

VENDETA

*Věnuji svému švagrovi Robertu A. Kapelovi:
Kéž najdeš v boží náruči mír, lásku
a útěchu, kterých se ti v posledních letech
života nedostávalo.*

OBSAH

ČÁST I.

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

KAPITOLA 20

KAPITOLA 21

KAPITOLA 22

KAPITOLA 23

KAPITOLA 24

KAPITOLA 25

KAPITOLA 26

KAPITOLA 27

KAPITOLA 28

KAPITOLA 29

KAPITOLA 30

KAPITOLA 31

KAPITOLA 32

KAPITOLA 33

KAPITOLA 34

KAPITOLA 35

KAPITOLA 36

ČÁST II.

KAPITOLA 37

KAPITOLA 38

KAPITOLA 39

KAPITOLA 40

KAPITOLA 41

KAPITOLA 42

KAPITOLA 43

KAPITOLA 44

KAPITOLA 45

KAPITOLA 46

KAPITOLA 47

KAPITOLA 48

KAPITOLA 49

KAPITOLA 50

KAPITOLA 51

KAPITOLA 52

KAPITOLA 53

KAPITOLA 54

KAPITOLA 55

KAPITOLA 56

KAPITOLA 57

KAPITOLA 58

KAPITOLA 59

KAPITOLA 60

KAPITOLA 61

KAPITOLA 62

KAPITOLA 63

KAPITOLA 64

KAPITOLA 65

KAPITOLA 66

KAPITOLA 67

KAPITOLA 68

KAPITOLA 69

KAPITOLA 70

KAPITOLA 71

KAPITOLA 72

KAPITOLA 73

EPILOG
PODĚKOVÁNÍ

KAPITOLA 1

Instruktor výcviku na policejní akademii si je vždycky rád dobíral, když brzy po ránu vyráželi do terénu. „Spánku se přičítá moc velkej význam,“ říkával. „Však se časem naučíte vystačit si bez něj.“ Jak lhal.

Spánek byl jako sex. Čím míň ho člověk měl, tím víc po něm prahnul a Tracy Crosswhiteová si v poslední době příliš neužila ani jednoho.

Protáhla si ramena a krk. Na ranní běh nezbyval čas, celé tělo měla ztuhlé a pořád se ještě probouzelo ze spánku, i když si vlastně nepamatovala, že by nějak dlouho spala, pokud vůbec zamhouřila oka. Moc nezdravého jídla, moc kofeinu, řekl jí doktor. Ono se to lehce řekne, ale cvičit a zdravě jíst si žádalo čas, který Tracy neměla, když právě vyšetřovala vraždu. A vzdát se kofeinu by bylo stejné, jako když motoru auta odstříhnete přívod benzínu.

Bez kofeinu by nepřežila.

„Hele, profesorka, a tak brzy. Koho vodkrouhli?“

Vic Fazio se opřel mohutným panděrem o stěnu Tracyiny kóje. Na oddělení vražd tuhle hlášku každý znal, ale nikdy nezněla otrěpaně, když ji Faz pronesl svým ochraptělým hlasem s newjerseyským přízvukem. Tenhle samozvaný „italský Gumba“ s masitými rysy tváře a prošedivělými vlasy vyčesanými do vysoké vlny by mohl klidně hrát některého z mlčenlivých bodyguardů v mafiánských filmech. Faz držel v ruce *New York Times* s rozluštěnou křížovkou a knížku z knihovny, což znamenalo, že

kofein už zabral. Když vysedával na záchodě, měli smůlu všichni ostatní. Vědělo se o něm, že s křížovkou se dokáže pachtit dobrou půlhodinu, natož když si vzal s sebou nějakou napínavou knížku.

Tracy mu podala fotky z místa činu, které si to ráno vytiskla.

„Sejmuli tanečníci na Auroře.“

„Už jsem o tom slyšel. Hnusný, co?“

„Viděla jsem už horší sexuální zločiny,“ řekla.

„Hm, já zapomněl. Pověsilas sex na hřebík,“ rýpl si.

„Smrt je bez komplikací,“ odvětila, čímž Faze připravila o další pointu.

Tanečníci Nicole Hansenovou našli v levném motelovém pokoji na Aurora Avenue v severním Seattlu. Byla svázaná do kozelce. Provaz uvázaný kolem krku vedl dolů podél páteře a poutal zápěstí s kotníky k sobě – někdo to důmyslně naaranžoval. Tracy podala Fazovi zprávu soudního lékaře. „Do svalů ji chytaly křeče, až posléze ztuhly. V tu chvíli narovнала nohy, aby si ulevila od bolesti.

Nakonec se sama uškrtila. Pěkný, co?“

Faz zamysleně hleděl na fotku. „Schválně asi neudělali klouzavej uzel nebo tak něco, aby se z toho nemohla dostat, ne?“

„To by bylo logický, vid?“

„Tak co si o tom myslíš? Že tam nějaký chlápek dřepěl a vzrušoval se u toho, jak vypouštěla duši?“

„Nebo to zbabrali a on pak zpanikařil a zdrhnul. Tak nebo tak, sama se nespázala.“

„Co když jo. Možná že je jako Houdini.“

„Houdini se rozvazoval, Fazi. V tom byl ten fór.“ Tracy si od něj vzala zpět zprávu i fotografii a položila je na stůl. „Takže tu teď sedím v tuhle nekřesťanskou hodinu, jen já, ty a cvrčci.“

„Já a cvrčci jsme tady už od pěti, profesorko. Však znáš to pořekadlo, ranní ptáče dál doskáče.“

„Jo, tohleto ranní ptáče je tak utahaný, že si nedoskáče ani pro kávu.“

„A kde je Kins? Jak to, že všecku tu srandu nechal jenom tobě?“

Tracy se podívala na hodinky. „Měl by mi tu kávu dole koupit, ale tímhle tempem –, to si ji radši uvařím sama.“ Kývla směrem k jeho knížce. „*Jako zabít ptáčka*. To koukám.“

„Pracuju na sobě.“

„To ti vybrala tvá žena, ne?“

„To si piš.“ Faz se odstrčil od zdi. „No, nejvyšší čas, abych si trochu provětral mozkový závit. Ptáček prozpěvuje, já šrotuju.“

„To je na mě moc intelektuální, Fazi.“

Zamířil pryč, ale po chvilce se s tužkou v ruce otočil. „Hej, profesorko, pomozte mi trochu. Potřebuju slovo na devět, něco, co se používá, aby byl zemní plyn bezpečnej.“

Než se Tracy rozhodla pro změnu povolání a šla pak na policejní akademii, učila na střední škole chemii. Tam také přišla ke své přezdívce. „Merkaptan,“ řekla.

„Co?“

„Merkaptan. Přidávají to do zemního plynu, abys ucítil, když ti začne unikat do baráku.“

„Kecáš. A jak je to cejtit?“

„Jako síra. Však to znáš, zkažený vajíčka.“ Pro jistotu mu slovo vyhláskovala.

Fazio olízl hrot tužky a písmena si zapsal. „Dík.“

Sotva odešel, do sekce týmu A vstoupil Kensington Rowe a podal Tracy jeden ze dvou vysokých pohárků. „Promiň,“ zahuhlal.

„Už jsem chtěla spustit pátrání.“

Tým A byl jednou ze čtyř mordpart na oddělení pro násilné zločiny. Každá sestávala ze čtyř detektivů. Tracy, Kins, Faz a Delmo Castigliano, známí jako „italské akční duo“, tvořili tým A. Seděli u svých stolů každý v jednom rohu velké kóje, zády k sobě, což Tracy vyhovovalo. Oddělení vražd bylo jako jedno velké akvárium a o soukromí byla nouze. Uprostřed čtvercové místnosti měli pod velkým pracovním stolem uložené šanony.

Na stolcích pak každý z nich svoje akta o hrdelních zločinech, na kterých momentálně pracovali.

Tracy vzala pohárek do dlaní. „Vejdí do mě, ó hořkosladký nektare bohů.“ Usrkla a slízla si pěnu z horního rtu. „Co tě zdrželo?“

Kins si sedl a přitom se zašklebil. Zadák, který hrával čtyři roky na univerzitě a jeden rok v národní lize, musel s fotbalem skončit, když mu lékaři špatně diagnostikovali zranění, ze kterého se rozvinula artritida kyčle. Výměna byla jen otázka času, ale Kins se zatím držel statečně a operaci odkládal údajně proto, aby ji nemusel podstupovat víckrát. Pro případ bolesti měl vždycky nějaký ten paták po ruce.

„Zas tě zlobí kyčel?“ zeptala se Tracy.

„Dřív to bejvalo, jen když se ochladilo.“

„No tak už si ho nech vyměnit. Na co pořád čekáš? Slyšela jsem, že teď to dělají jako na běžícím pásu.“

„Nic není jako na běžícím pásu, když ti doktor nasadí na ksicht tu blbou masku a řekne dobrou.“

Podíval se stranou a pořád se šklebil, což bylo znamení, že ho štve ještě něco dalšího kromě kyčle. Pracovali spolu dobrých šest let a Tracy už o něm věděla své. Zнала všechny jeho nálady i grimasy. Ráno jí hned na první pohled bylo jasné, jestli měl špatnou noc, nebo jestli si naopak dobře zašpásoval. Kins byl na oddělení její třetí parták. Ten první, kterého k ní přidělili, Floyd Hattie, prohlásil, že než pracovat s ženskou, půjde raději do penze. A to taky udělal. Druhý parták vydržel půl roku, dokud se jeho žena s Tracy nepotkala na gril párty. Potom už bylo nemyslitelné, aby její manžel pracoval v tak těsné blízkosti svobodné, tehdy šestatřicetileté vysoké blondýny.

Když se Kins dobrovolně nabídl, že bude dělat Tracy partáka, byla z toho možná trošku na větvi.

„Fajn, ale co vaše žena?“ zeptala se tenkrát. „Nebude to pro ni problém?“

„Neměl by bejt,“ Kins na to. „Vzhledem k tomu, že máme tři děcka do osmi let, je to asi ta poslední zábavná věc, kterou spolu děláme.“

Okamžitě věděla, že s tímhle chlapem bude v práci vycházet. Uzavřeli spolu dohodu – naprostá upřímnost. Žádné velké city. A fungovalo to už šest let.

„Štve tě ještě něco, Kinsi?“

Kins si povzdechl a podíval se jí do očí. „V hale mě zastavil Billy,“ řekl. Myslel velitele týmu A.

„Doufám, že měl dostatečnej důvod k tomu, aby tě zdržel s mojí kávou. Zabíjela jsem už pro mív.“

Kins se neusmál. Do místnosti pronikalo brebentění televize, visící nad sousední kójí týmu B. Na něčím stole zvonil telefon a nikdo ho nebral.

„Něco kolem Hansenový? Hlavouni se do něj kvůli tomu navezli?“

Zakroutil hlavou. „Billymu volali z ordinace soudního lékaře, Tracy.“ Upřeně se jí zadíval do očí. „Dva lovci našli tělesný pozůstatky v kopcích nad Cedar Grove.“

KAPITOLA 2

Tracy nedočkavě pošukávaly prsty. Vtom se do ní opřel větřík, který přes den stále zesiloval, a odfoukl cíp jejího vybledlého pláště. Počkala, až se vítr uklidní. Po dvou dnech soutěžení mělo o vítězi koubojského klání rozhodnout poslední střelecké kolo. Všichni napjatě čekali, komu připadne cena státu Washington za rok 1993.

Tracy ho ve svých dvaadvaceti vyhrála už třikrát, ale vloni ji o titul připravila o čtyři roky mladší Sára. Letos obě sestry nastupovaly do posledního kola jako svázané.

Vedoucí střelnice jí podržel stopky těsně u ucha. „Jsi na řadě, Crossdrawová,“ zašeptal. Její koubojské jméno bylo odvozeno z jejího příjmení a stejně tak se nazýval typ pouzdra, které Tracy i Sára rády používaly.

Tracy cvrnkla prstem do okraje svého stetsonu, zhluboka se nadechla a vzdala hold nejlepšímu westernovému filmu, jaký kdy natočili. „Tas zbraň, ty zkurvysyne!“ Stopky zapípaly.

Její pravá ruka vytáhla z pouzdra kolt, natáhla úderník a vypálila. V levé už taky držela tasenou a nataženou zbraň, kterou vzápětí sejmula druhý cíl. Tracy našla svůj rytmus a začala postupně zrychlovat. Strélela tak rychle, že sotva slyšela cinkání olova v rachotu střelby.

Pravá ruka. Natáhnout. Pal. Levá ruka. Natáhnout. Pal.

Pravá ruka. Natáhnout. Pal. Mířila na spodní okraj terčů.

Pravá, pal.

Levá, pal.

V rychlém sledu zazvonily tři poslední rány. Prásk. Prásk. Prásk. Tracy zavířila kolty a pleskla s nimi o dřevěný stůl.

„Čas!“

Několik diváků zajásalo, ale pak potlesk pomalu slábl, jak jim postupně docházelo to, co už Tracy věděla.

Deset ran. Ale jenom devět zásahů.

Pátý terč v řadě zůstal stát.

Tracy ho minula.

Poblíž stáli tři pozorovatelé a poturzovali to vztyčenými palci. Ta rána vedle ji přijde draho, teď jí přičtou pět trestných vteřin k celkovému času. Tracy si nevěříčně prohlížela terč, ale ani tím nejuprěnějším pohledem ho nemohla shodit. Neochotně si sbalila revolvery, vrazila je do pouzder a odstoupila stranou.

Všechny zraky se obrátily k Sáře, „Kid“.

Jejich obyčejné vozíky, které jim stloukl táta na přepravu munice a zbraní, kodrcaly po šterkovém parkovišti k autu. Nebe nad nimi se rychle zatáhlo. Bouře dnes přijde dřív, než říkali v předpovědi počasí.

Tracy odemkla kufr svého modrého karavanu značky Ford, spustila zadní dveře a otočila se na patě k Sáře. „Co to sakra mělo bejt?“ chtěla říct polohlasně, ale moc jí to nevyšlo.

Sára pohodila klobouk na dno kufru a na ramena se jí svezly blondaté vlasy. „Co jako?“

Tracy zvedla stříbrnou přezku na opasek, cenu pro vítěze. „Dvě destičky jsi neminula, ani nevím kolik let zpátky. Myslíš, že jsem blbá?“

„Zafoukal vítr.“

„Ty seš ale mizerná lhářka, víš o tom?“

„A ty seš zas mizerná vítězka.“

„Nechalas mě vyhrát, protože jsem netrefila.“ Tracy počkala, až kolem projdou dva diváci. Spěchali, na zem už pleskaly první dešťové kapky. „Máš štěstí, že u toho nebyl táta,“ řekla; 21. srpna

slavili jejich rodiče pětadvacáté výročí svatby a James „Doktor“ Crosswhite neměl to srdce říct své ženě, ať zapomene na Havaj, že to spolu raději zapijí na zaprášené střešnici v hlavním městě státu. Tracy trochu roztála, ale uvnitř ji to pořád pěkně hnětlo. „Ještě si o tom promluvíme. Přece jsem ti říkala, že ze sebe máme každá vydat maximum, jinak si budou lidi myslet, že je to celý podfuk.“

Než stačila Sára odpovědět, štěrka zakřupal pod pneumatikami auta. Tracy se otočila. Vedle její fordky zastavil se svým bílým pick-upem Ben a z kabiny se usmíval na obě dívky. Chodili spolu už víc jak rok, ale Ben se na Tracy usmíval skoro pořád.

„Až přijedu zítra domů, nachystej se na vážnou debatu,“ řekla Tracy sestře a šla se přivítat s Benem. Ten vystoupil z auta a hodil na sebe kožený tříčtvrťák, který mu Tracy dala loni k Vánocům. Políbili se. „Omlouvám se za to zpoždění. Ten, kdo postavil pití za volantem mimo zákon, nikdy neprojížděl v dopravní špičce Tacomou. Dal bych si pivo.“ Tracy mu narovnala límeček kabátu a Ben v její ruce zahlédl stříbrnou přezku. „Páni, tys vyhrála!“ „Jo, vyhrála.“ Přesunula pohled k Sáře.

„Ahoj Sáro,“ řekl Ben rozpačité a zatvářil se zmateně.

„Ahoj Bene.“

„Připravená?“ zeptal se Tracy.

„Dej mi ještě chvílku.“

Tracy ze sebe shodila plášť a červený šátek a mrskla je do kufru auta. Potom si sedla na kraj zadních dveří a natáhla nohu k Sáře, aby jí zula botu. Obloha už byla úplně černá. „Nelíbí se mi, že bys měla jet v takový slotě sama.“

Sára pohodila botu do auta a Tracy zvedla druhou nohu. Sára ji chytila za patu. „Je mi osmnáct a myslím, že jsem schopná dopravit se sama autem domů. Děláš, jako kdyby tady nikdy nepršelo.“

Tracy se podívala na Bena. „Možná by měla jet raději s náma.“

„To ona ale nechce. Že ne, Sáro?“

„Ani náhodou,“ ucedila Sára.

Tracy si nazula nízké boty bez podpatků. „Mají přijít bouřky.“

„Ale no tak, Tracy. Vyvádíš, jako by mi bylo deset.“

„Protože se jako desetiletá holka taky chováš.“

„To bude asi proto, že ty se mnou tak pořád zacházíš jako s desetiletou.“

Ben mrkl na hodinky. „Nerad, dámy, ruším tuhle inteligentní debatu, ale Tracy, teď už vážně musíme jet, jinak tu rezervaci prošvihneme.“

Tracy mu podala svou cestovní tašku a Ben ji odnesl do svého pick-upu. Otočila se k Sáře.

„Drž se na dálnici,“ přikázala. „Po okrese nejezdí. Bude tma a v dešti je vidět ještě hůř.“

„Po okrese je to rychlejší.“

„Nehádej se se mnou. Zůstaň na dálnici a z exitu to vezmi zpátky.“ Sára k ní natáhla ruku, aby si vzala klíčky.

„Slib mi to,“ naléhala Tracy. Bez sestřina souhlasu je odmítala vydat. „Fajn, slibuju,“ přemohla se Sára.

Tracy jí vtiskla klíčky do dlaně a sevřela kolem nich její prsty. „A příště ty přiblblý terčíky sundáš, jasný?“ Otočila se k odchodu.

„Tvůj klobouk,“ řekla Sára.

Tracy si sundala černý stetson a posadila ho sestře na hlavu. Sára na ni vzápětí vyplázla jazyk. Tracy se už chtěla začít vztekat, ale nikdy se na ni neuměla hněvat dlouho. Ucítila, že se jí tvář malinko roztáhla v úsměvu. „Ty seš ale spratek.“

Sára ji obdařila teatrálním úsměvem. „To jsem, ale právě proto mě máš ráda.“

„Jo, jasně, právě proto tě mám ráda.“

„A já tě taky mám moc rád,“ promluvil Ben. Otevřel dveře na straně spolujezdce a vyklonil se přes sedadlo ven. „Ale budu tě mít ještě radši, když přijedeme včas.“

„Vždyť už jdu,“ řekla Tracy.

Nasedla a zavřela dveře. Ben na Sáru mávl a rychle auto otočil do protisměru. Zamířil k řadě dalších aut, která se tvořila na výjezdu z parkoviště – ve světle reflektorů vypadaly kapky deště jako

skvrny z roztaveného zlata. Tracy se otočila a vyhlédla okénkem ven. Sára zůstala stát v dešti a hleděla za nimi, jak odjíždějí. Tracy náhle měla silné nutkání se vrátit, jako kdyby na něco zapomněla.

„Všechno dobrý?“ zeptal se Ben.

„Jo, dobrý,“ odpověděla, i když nutkání neustávalo. Viděla, jak její sestra rozevřela dlaň. Překvapeně na ni hleděla a pak se rychle zas ještě podívala směrem k dodávce.

Tracy jí spolu s klíčky vtiskla do dlaně i stříbrnou přezku.

Než ji znovu uvidí, uplyne dvacet let.

KAPITOLA 3

Šerif z Cedar Grove Roy Calloway měl pořád oblečenou rybářskou vestu a na hlavě kšiltovku, ale mírné kolébání loďky už pod nohama necítil. Z letiště se rozjel rovnou na stanici, zatímco jeho žena tiše seděla na sedadle spolujezdce. Nikomu z nich se nelíbilo, že museli výlet za muškařením zkrátit, protože to byla první opravdová dovolená po čtyřech letech. Když ho žena vysazovala před stanicí, ani se ho nepokusila políbit na rozloučenou, a on měl tolik rozumu, že na ni raději netlačil. Však si toho u večere vyslechne ještě víc než dost. „V tomhle případě to nešlo jinak,“ řekl jen a ona na to: „Tohle slychám už třicet čtyři let.“

Calloway vešel do zasedací místnosti a zavřel za sebou dveře. Jeho zástupce Finlay Armstrong stál v čele hrubě přitesaného dřevěného stolu ve své khaki uniformě. Finlay se mu zdál pod zářivkami bledý, ale to nebylo nic oproti barvě pleti Vance Clarka. Prokurátor z okresu Cascade seděl na druhém konci místnosti a vypadal, jako by byl chorý. Kárované sportovní sako měl přehozené přes opěradlo židle, kravatu povolenou, horní knoflík u košile rozepnutý. Ani se neobtěžoval vstát, jen na Callowaye nepatrně kývl.

„Mrzí mě, že jste se kvůli tomu musel vracet, náčelníku.“ Armstrong stál před dřevem obloženou zdí, kde měli vystavené fotografie místních šerifů. Callowayova visela jako poslední vpravo už třicet čtyři let. Ve svých pětadesáti si stále zachovával širokou hruď, jakou měl muž na obrázku, ačkoli si nemohl

nevšimnout, když se každé ráno díval do zrcadla, jistých změn. Na jeho ošlehané tváři, kde se kdysi rýsovaly ostré hrany a mužné rysy, se objevily měkké vrásky a také jeho vlasy časem znatelně prořídly a zešedly.

„Ušetřete si to, Finlayi.“ Calloway pohodil kšiltovku na stůl, vytáhl si kolečkové kancelářské křeslo a posadil se. „Řekněte mi, co máte.“

Vysoký a štíhlý pětatřicátník Armstrong sloužil pod Callowayem už déle než deset let a mohl se těšit na to, že i jeho fotografie bude jednou zdobit zasedací místnost jako poslední v řadě. „Dnes ráno volal Todd Yarrow. Šli s Billym Richmondem starou částí Cascadie na kačeny, když Hercules zachytil nějakou stopu. Yarrow říkal, že to byla pěkná fuška zavolat ho zpátky. Když se mu to podařilo, nesl pes něco v tlamě. Yarrow mu to sebral v domnění, že je to klacek, a vtom mu došlo, že drží v ruce cosi bílýho a lepkavýho. ‚To je kost,‘ povídá Billy. Moc nad tím nehlobali, mysleli si, že Hercules někde vyhrabal mrtvolu jelena. Pak ale pes zase odběhl, štěkal, vyl a dělal hroznej kravál. Chlapi vyrazili za ním a uviděli ho, jak zuřivě hrabe v zemi. Yarrow ho nemohl odvolat. Nakonec ho musel čapnout za obojek a odtáhnout. A pak to uviděl.“

„Co uviděl?“ zeptal se Calloway.

Armstrong obešel stůl a přitom si pohrával s tlačítky svého iPhoneu. Calloway vytáhl z kapsy rybářské vesty brýle s bifokálními skly, bez nichž by už mouchy na vlasec nenavlékl, nasadil si je a vzal si telefon. Natáhl ruku, aby dobře zaostřil. Armstrong se mu naklonil přes rameno a prsty obraz zvětšil. „Vidíte tady ty bílé čáry, to jsou kosti. Je to noha.“

Kosti byly obalené hlínou, takže to trochu připomínalo odkrývání fosilie. Armstrong procházel řadu obrázků, jež z různých vzdáleností a úhlů zachycovaly nohu a hrob. „Řekl jsem jim, ať místo označí, pak že se sejdeme u jejich vozu. Tu kost měli v kufru Toddova džípu.“ Armstrong přejel prstem po obrazovce,

až se objevil obrázek jediné kosti položené vedle kapesní svítilny. „Antropoložka ze Seattlu ji chtěla změřit. Prý to vypadá na stehenní kost.“

Calloway se podíval na druhou stranu místnosti, ale Vance Clark upřeně hleděl na desku stolu. Otázku tedy Calloway směřoval k Armstrongovi. „Zavolali jste soudního lékaře?“

Armstrong si od něj vzal zpátky telefon a narovnal se. „Chtěli, abych mluvil s forenzní antropoložkou.“ Nahlédl do poznámek. „Kelly Rosová. Říkala, že už tam poslali tým, ale nedorazí dřív než zítra ráno. Tonyho jsem nechal trčet na místě a hlídat to, aby se k tomu nedostala žádná jiná zvěř. Bude ho tam muset někdo vystřídat.“

„Ona si myslí, že je to člověk?“

„Zatím to neví jistě, ale říkala, že kost má správnou délku femuru, u ženy. A vidíte to bílý, co má Yarrow na rukách?“ Armstrong znovu zkontroloval svoje zápisky. „Říkala tomu adipocire, rozložený tělesný tuk. Smrdí to jako shnilý maso. To tělo už tam nějaký čas je.“

Calloway si složil okuláry a zastrčil je zpátky do vesty. „Provedete je tam, až dorazí na místo?“

„Jistě, není problém,“ odpověděl Armstrong. „Přijdete taky, náčelníku?“

Calloway vstal. „Přijdu.“ Otevřel dveře, že si půjde pro kávu. Armstrongova další otázka ho zarazila.

„Myslíte, že by to mohla být ona, náčelníku? No přece ta holka, co se ztratila v devadesátých letech?“

Calloway se podíval Armstrongovi přes rameno do míst, kde seděl Clark. „Obávám se, že to budeme muset zjistit.“

KAPITOLA 4

Přes hustou klenbu stromů pronikaly paprsky ranního světla. Vrhaly stíny na skalní stěnu, která se zvedala přímo z krajnice okresní silnice. O jedno století dříve tady dynamitem, krumpáči a lopatami odstranili z hory tuny kamení, když stavěli silnici pro hornické nákladáky. Odhalili přitom skryté prameny, které nyní stékaly po kamenné stěně jako slzy a zanechávaly za sebou okrové a stříbrné stopy minerálních usazenin. Tracy jela jako s nastaveným autopilotem, rádio vypnuté, mysl otupělou. Kancelář soudního lékaře jí žádné další informace neposkytla. Kelly Rosová tam nebyla a ten poskok, se kterým Tracy mluvila, mohl potvrdit jen to, co už jí řekl Kins – přijel zástupce šerifa z Cedar Grove s fotografií něčeho, co vypadalo jako lidská stehenní kost. Vyhrabal ji pes, co patřil dvěma lovcům, kteří šli na kačeny v kopcích nad městečkem Cedar Grove.

Tracy sjela na důvěrně známý exit a u cedule se stopkou odbočila doleva. Za chvíli vjela na Market Street. Zastavila u jediného dopravního semaforu v Cedar Grove a hleděla v zamyšlení na své rodné městečko, které jí dnes připadalo tak omšelé, uondané a cizí.

Tracy si nastrkala drobné do přední kapsy džínsů, popadla z pře-pážky popcorn a kolu a rozhlížela se po vestibulu kina. Sára však nikde.

V sobotu dopoledne, kdy v Hutchins' eater pravidelně promítali nové filmy, dostávala Tracy od mámy šest dolarů, tři pro sebe a tři

pro Sáru. Lístek stál jen dolar a půl, takže měly ještě drobné na popcorn a pití, nebo si po promítání mohly koupit zmrzlinu.

„Kde je Sára?“ zeptala se Tracy. Jako jedenáctiletá měla mladší sestru na starost, i když se nedávno nechala uprosit, že své peníze na film může Sára nosit u sebe. Tracy si také všimla, že Sára si nekoupila popcorn ani kolu a raději si zbývající dolar a půl schovala do kapsy. Teď ji Tracy nemohla nikde najít, což ovšem nebylo zdaleka poprvé.

Dan O'Leary si povysunul tlusté brýle s černými obroučkami na nose, což dělal v jednom kuse. „Nevím,“ řekl a rozhlédl se po vestibulu.

„Není to jedno?“ Sunnie Witherspoonová držela v ruce popcorn a čekala u lítaček, které vedly do setmělého sálu. „Vždyť to dělá pořád. Pojďme už. Nebo propásneme ukázký.“

Tracy s oblibou říkala, že mezi Sunnie a Sárou to jiskří láskou a nenávisť. Sára ji strašně ráda otravovala a Sunnie to šileně nesnášela. „Nemůžu ji jen tak opustit, Sunnie.“ Dana se zeptala: „Nešla na záchod?“

„Můžu se zajít podívat.“ Dan udělal dva kroky, než mu to došlo. „Vlastně ne, nemůžu.“

Pan Hutchins si opřel lokty o přepážku. „Řeknu jí, že jste šli všichni dovnitř, a pošlu ji tam za váma, Tracy. A teď už, děcka, jděte dovnitř, ať nepropásnete ukázký. Budu promítat upoutávku na Krotitele duchů.“ „Tak pojď, Tracy,“ kňourala vysokým hlasem Sunnie.

Tracy se ještě naposledy rozhlédla po hale. Prošvihnout upoutávky, to je celá Sára. Třeba se z toho poučí propříště. „Dobře, děkuji vám, pane Hutchinsi.“

„Můžu ti vzít limonádu,“ nabídl se Dan. Rodiče mu dali peníze jen na film.

Tracy mu nápoj svěřila a volnou rukou si zakryla popcorn, aby se jí za chůze nevyssypal. Pan Hutchins měl pro ni a pro Sáru slabost a krabičky jim naplnil vždy tak, až jejich obsah přepadával

na zem. Tracy věděla, že to nějak souvisí s péčí, kterou jejich táta věnoval paní Hutchinsonové, ta totiž měla cukrovku a spoustu jiných zdravotních problémů.

„Je nejvyšší čas,“ znervózněla Sunnie. „Vsadím se, že všechny nejlepší sedadla už jsou obsazený.“

Sunnie se opřela zády do lítaček a Tracy s Danem za ní prošli dovnitř. V sále už se nesvítilo, a když se za nimi dveře zavřely, musela se Tracy zastavit a počkat, než se ve tmě rozkouká. Kolem slyšela ostatní děti, jak na sebe ze sedadel pokřikují a smějí se. Nemohly se dočkat, až pan Hutchins vleze do své kabinky a pustí promítačku. Několik rodičů se je marně pokoušelo utišit. Soboty v Hutchinsonově biografu Tracy milovala se vším všudy, od sladké vůně popcornu až po zdejší vínově červený koberec a sametové sedačky s ošoupanými opěrkami na ruce.

Sunnie byla v polovině uličky, když vtom Tracy spatřila, že za jednou řadou cihá nějaký stín. Pozdě. Než stačila dívku varovat, Sára vyskočila a bafla na ni. Sunnie zajčela, až jí v žilách tuhla krev. Ostatní zmlkli. Do toho se ozval známý smích.

„Sáro!“ vykřikla Tracy.

„Co tě to popadlo!“ vrískala Sunnie.

V kině se náhle rozsvítilo, což vyvolalo sborové hučení. Pan Hutchins se hnál uličkou dolů a tvářil se polekaně. Na koberci kolem odhozené Sunniiny krabičky ležel vysypaný popcorn.

„To udělala Sára,“ žalovala Sunnie. „Schválně mě vyděsila.“

„Nevykládej,“ hájila se Sára, „prostě jsi mě přehlídla.“

„Ona se schovávala, pane Hutchinsi. A udělala to schválně. Vždycky to takhle dělá.“

„To není pravda,“ stála na svém Sára.

Pan Hutchins se na ni podíval, ale nerozzlobil se. Místo toho měla Tracy dojem, že se snaží potlačovat smích. „Sunnie, co kdyby ses vrátila nahoru a poprosila paní Hutchinsonovou o další krabičku popcornu.“ Zvedl ruce. „Omlouvám se, lidičky, mějte chvilku strpení, než přinesu smeták. Jen minutku.“

„Ne, pane Hutchinsi.“ Tracy se podívala na Sáru. „Sáro, ty skočíš pro smeták a pěkně to tu uklidíš.“

„A proč to mám uklízet já?“

„Protože za ten svinčík můžeš ty.“

„Ne-e, to Sunnie.“

„Uklidíš to ty.“

„Ty mi nemáš co poroučet.“

„Máma mi tě dala na starost. A tak to tady uklidíš, jinak našim řeknu, že si schováváš peníze, který ti máma dává na popcorn a na zmrzlinu.“

Sára pokrčila nos a zatřepala hlavou. „Dobře.“ Otočila se, že půjde, ale pak se ještě zarazila a řekla: „Omlouvám se, pane Hutchinsi, uklidím to rychle.“ Rozběhla se nahoru uličkou a rozrazila lítačky. „Haló, paní Hutchinsová, potřebuju smeták!“

„Mrzí mě to, pane Hutchinsi,“ omlouvala se Tracy. „Rodičům pěkně řeknu, co udělala.“

„To nemusíš, Tracy,“ odpověděl pan Hutchins. „Podle mě jsi to vyřešila jako velká holka a Sára si z toho jistě vezme ponaučení. Taková už je holt naše Sára, vid? Díky ní tady aspoň máme o zábavu postaráno.“

„Někdy je to zábavný až moc,“ řekla Tracy. „Budeme jí to muset zarazit.“

„Ale ne, to bych rozhodně nedělal,“ namítl pan Hutchins. „To už by pak totiž vůbec nebyla ona.“

Zatroubil klakson. Tracy se podívala do zpětného zrcátka a uviděla muže v kabině potlučené dodávky. Ukazoval na semafor. Mezitím se rozsvítila zelená.

Tracy projížděla okolo kina. V neonovém poutači zely díry po kamenech a výlohy, kam se dřív vylepovaly plakáty a upoutávky na chystané filmy, byly zatlučené překližkou. Ve výklenku za stánkem, kde prodávali lístky, proháněl vítr staré noviny a prach. Ostatní stavby v centru Cedar Grove, přízemní, jednopatrové

či dvoupatrové domky z kamene a cihel, vypadaly podobně bezútešně.

V dobré půlce oken viděla nápisy *K pronajmutí*. A v čínském bufetu, který nahradil restauraci Five & Dime, nabízeli na kusu lepenky obědovou specialitu za šest dolarů. Holičství Freda Digasparra zase vystřídal obchod s použitým zbožím, ačkoli na zdi se pořád vyjímal sloupek pomalovaný typickou červenobílou spirálou. Kavárna nabízela espreso pod vybledlými písmeny, které někdo namaloval vápnem na cihlovou fasádu někdejšího Kaufmanova obchodu se smíšeným zbožím.

Tracy zahrnula doprava na Second Avenue. Asi v polovině bloku zastavila na parkovišti. Černá, přes šablonu nastříkaná písmena na skleněných dveřích úřadu šerifa Cedar Grove se nezměnila ani nevybledla. Tracy si však o tomto návratu domů nedělala žádné iluze.

KAPITOLA 5

Tracy ukázala svůj odznak zástupci, který seděl u stolu za skleněnými dveřmi, a řekla mu, že je tu se skupinou ze Seattlu. Zástupce nezaváhal ani vteřinku a poslal ji do zasedací místnosti, kam vedly dveře o kus dál na chodbě.

„Cestu znám,“ řekla mu.

Když otevřela dveře do místnosti bez oken, všichni se náhle odmlčeli.

Uniformovaný zástupce stál v čele dřevěného stolu s fixou v ruce a na korkové tabuli za svými zády měl přišpendlenou topografickou mapu. Roy Calloway seděl nejbliže ke dveřím se zkrabaceným obočím a vypadal ustaraně. Na druhé straně stolu seděla Kelly Rosová, antropoložka ze Seattlu, po boku Berta Stanleyho a Anny Colesové, což byli dobrovolníci z týmu CRST Washingtonské státní stráže, který měl na starost kompletní ohledání místa činu. Tracy s nimi v minulosti spolupracovala na více vraždách.

Na pozvání ke vstupu čekat nechtěla, protože věděla, že by ho stejně neuslyšela. „Náčelníku,“ oslovila Callowaye titulem, kterým mu říkali všichni v Cedar Grove, ačkoli jeho oficiální hodnost zněla šerif.

Calloway vstal od stolu. Tracy prošla kolem jeho židle a svlékla si manšestrové sako, pod nímž se ukázalo náramenní pouzdro a odznak připnutý k opasku. „Co si to dovoluujete?“ spustil na ni.

Tracy si přehodila sako přes opěradlo židle. „Nezačínejme s touhle starou písničkou, Royi.“

Stoupl si před ni a vypnul se do celé své výšky. Zastrahování, to bylo vždycky jeho. Na mladou holku mohl Roy Calloway působit děsivě, jenže Tracy už nebyla ani mladá, ani se nenechala snadno zastrašit.

„Souhlasím, tohle dělat *nebudeme*. Takže pokud jste přišla v policejní záležitosti, nemáte tu žádnou úřední pravomoc. Jestli –“

„Nejsem tady jako policejní důstojník,“ řekla. „Ale ocenila bych profesionální slušnost.“

„Tu vám nemůžu věnovat.“

„Roi, dobře víte, že bych neudělala nic, abych ohrozila neporušenost místa činu.“

Calloway zakroutil hlavou. „Tu šanci ani nedostanete.“ Ostatní jen přihlíželi a tvářili se nejistě.

„Potom vás žádám o laskavost... jako tátova přítele.“

Calloway přimhouřil modré oči a zkrabatil čelo. Tracy věděla, že zasáhla hlubokou ránu, tak hlubokou, že se nikdy nezhojí. Calloway a její otec spolu lovili a rybařili a táta pečoval o jeho stárnoucí rodiče až do smrti. Ti dva muži nesli na svých bedrech také tíhu viny, že nedokázali najít Sáru.

Calloway na ni ukázal prstem, jako to dělával v době, kdy byla malá a jezdila na kole po chodníku. „Budete se držet stranou. Když vám řeknu, abyste odešla, odejdete. Rozumíme si?“

Tracy nebyla v pozici, aby mu řekla, že za rok vyšetří víc vražd než on za celý svůj profesní život. „Jo.“

Calloway na ni ještě chvíli hleděl, než obrátil pozornost ke svému zástupci. „Pokračujte, Finlayi,“ řekl a znovu se posadil.

Zástupce, na jehož nášivce stálo „Armstrong“, si chvíli rovnal myšlenky v hlavě. Potom se opět otočil k topografické mapě. „Tady na tomhle místě jsme našli tělo.“ Nakreslil křížek v bodě, kde dva lovci narazili na tělesné pozůstatky.

„To nemůže být pravda,“ ozvala se Tracy.

Armstrong se odvrátil od mapy s nejistým výrazem. Podíval se na Callowaye.

„Řekl jsem – pokračujte, Finlayi.“

„Vede tam příjezdová cesta,“ pokračoval Armstrong. „Byla to zkratka do zastavěné oblasti.“

Tracy řekla: „To je stará část Cascadie.“

Na náčelníkově čelisti se zavlnily svaly. „Pokračujte, Finlayi.“

„To místo leží necelý kilometr od příjezdové cesty,“ hovořil Finlay teď už trochu jistěji. „Oblast jsme zajistili.“ Vyznačil na mapě další křížek. „Hrob je mělký, možná jen pár stop. Nyní bych –“

„Moment,“ promluvila Rosová a zvedla hlavu od svých poznámek. „Počkejte. Říkal jste, že je ten hrob *mělký*?“

„Ehm, ta noha nebyla moc hluboko.“

„A jinak vám ten hrob připadal neporušený?“ zeptala se Rosová. „Myslím kromě toho, že v něm hrabal pes.“

„Vypadalo to tak. Může tam být taky jenom noha a chodidlo.“

„Proč se ptáte?“ zajímal se Calloway.

„Ledovcová usazenina v oblasti Pacific Northwest je tvrdá,“ řekla Rosová. „Kopat hrob, zvláště v tomhle typu terénu, kde předpokládám rozsáhlý kořenový systém, by bylo velmi obtížné. Je docela překvapivé, že až doteď nenarušila hrob žádná jiná zvěř.“

Tracy jí odpověděla: „V té oblasti začali teprve nedávno budovat golfové a tenisové rekreační středisko, které se mělo jmenovat Cascadia. Část stromů vykáceli a přivezli tam na přechodnou dobu karavany, které měly sloužit jako realitní kanceláře pro předprodej pozemků. Vzpomínáte na to tělo, které jsme našli před pár lety v Maple Valley?“

Rosová přikývla a položila Armstrongovi otázku: „Je možné, že tělo bylo pohřbeno do díry, která vznikla po vyvrácení stromu během výstavby?“

„To nevím,“ odpověděl Armstrong. Zakroutil hlavou a opět vypadal zmateně.

„Jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se Calloway.

„Zaprvé, mohlo by to poukazovat na předem promyšlený zločin,“ odpověděla Tracy. „Pokud někdo věděl, že se oblast připravuje k výstavbě, mohli si naplánovat, že tu díru použijí.“

„A proč by vrah použil díru zrovna na takovém místě, když přece věděl, že se tam bude stavět?“ zeptala se Rosová.

„Protože taky věděl, že středisko nikdy nikdo nedostaví,“ pokračovala Tracy. „Tady byl kolem toho velký rozruch. Středisko mělo být velkou vzpruhou místní ekonomiky a z Cedar Grove se měla stát prázdninová destinace. Developer předložil projekty na využití půdy jako golfového hřiště a tenisového areálu, ale krátce nato Federální komise pro energii schválila výstavbu tří hydroelektrárenských přehrad na řece Cascade.“ Tracy vstala, přistoupila k mapě a natáhla ruku po Finlayově fixu. Zástupce chvíli váhal, ale potom jí fixu podal. Tracy nakreslila čáru. „Cascade Falls byla poslední přehrada, která měla vzniknout na této linii. To bylo v polovině října 1993. Když se tak stalo, přehrazená řeka začala stoupat a rozšířila obvod jezera.“ Namalovala jeho nový obvod. „Jezero oblast zaplavilo.“

„Čímž se hrob ocitl pod vodou a mimo dosah zvěře,“ doplnila Rosová.

„I mimo náš dosah.“ Tracy se obrátila ke Callowayovi. „My jsme tu oblast prohledávali, Royi.“

Tracy to dobře věděla. Nebyla tehdy jen členkou pátrací skupiny, dokonce si po tátově smrti schovala původní topografickou mapu. V příštích letech nad ní hloubala tolikrát, že ji znala lépe než svou dlaň. Její otec mapu rozdělil do několika sektorů, aby byl průzkum skutečně důkladný a systematický. Každý sektor potom prohledali dvakrát.

Calloway ji nadále ignoroval. Tracy tedy promluvila k Rosové. „Letos na začátku léta Cascade Falls zbourali.“

„A jezero se vrátilo do svých původních hranic,“ pochopila Rosová.

„Nedávno tu oblast znovu zpřístupnili lovcům a turistům,“ řekl Armstrong, který jejich vývody sledoval. „Od včerejška se smějí lovit kachny.“

Tracy obrátila pohled ke Callowayovi. „Před zaplavením jsme to v těch místech pročesávali, Royi. Žádný tělo tam nebylo.“

„Je to velká plocha. Nemůžete vyloučit možnost, že jsme ho přehlédli,“ namítl. „Ani eventualitu, že to není ona.“

„Kolik mladých žen tady v té době zmizelo, Royi?“

Calloway neodpověděl.

„Prohledali jsme ty končiny dvakrát a *žádný* tělo jsme nenašli,“ zdůraznila Tracy. „Ten, kdo ho tam dal, to musel udělat až po našem pátrání, a těsně předtím než ji zatopili vodou.“

KAPITOLA 6

Tracy se prudce zvedla do sedu a k pasu jí sklouzlo prostěradlo. Byla popletená. Myslela, že ten rachot, který ji probudil, je zvonění na chodbách střední školy v Cedar Grove. Lekla se, že přijde pozdě na další hodinu chemie.

„Telefon,“ zaúpěl Ben. Ležel na matraci vedle ní s polštářem přetaženým přes hlavu, aby na něj nemohlo ostré ranní světlo pronikající žaluziemi.

Nakonec telefon uprostřed vyzvánění zmlkl.

Tracy se svezla zpátky na polštář. Snažila se zorientovat. Ben jí vyzvedl po střelecké soutěži a odvezl na večeri. V duchu ho viděla, jak si odhrnuje vlasy a pokleká na jedno koleno. Ten prsten! Rty se jí lehce roztáhly do ospalého úsměvu. Zvedla levou ruku a otáčela diamantem tak, aby odrážel a rozkládal světlo na barevné paprsky. Ben byl včera tak nervózní, že to ze sebe sotva dokázal vysoukat.

Potom si náhle vzpomněla na Sáru. Chtěla jí tu zprávu zavolat, až se vrátí do svého pronajatého bytu, jenže pak nabral vývoj událostí s Benem rychlý spád – ačkoli to stejně vypadalo, že o tom Sára dopředu věděla. Ben se Tracy svěřil, že mu Sára pomohla ten večer naplánovat. To proto Sára minula dva terče. Chtěla, aby její sestra vyhrála a neodjížděla ve špatné náladě.

Nyní si Tracy vyčítala, že jí za to vynadala. Překulila se na bok a zkontrolovala čas na digitálním budíku, který stál na koberci vedle matrace. Červeně svítící číslice oznamovaly 6:13. Sára by tak brzy nikdy nevyšla z postele, aby telefon, vyvedený v domě jejich rodičů na chodbu, vzala. Tracy jí musí zavolat až později.

Spát už se jí nechtělo. Převrátila se zpátky a přitulila se k Benovi. Očima hltala křivky jeho těla a vnímala teplo, které z něj vycházelo. Když Ben nereagoval, přitiskla se ještě blíže a přejela prsty po hrbolcích svalů, které se mu rýsovaly na břiše. Vzala ho do ruky a cítila, jak tvrdne.

Vtom začal znovu vyzvánět telefon.

Ben zasténal a neznělo to příjemně.

Tracy se vyprostila z postěradla, vyskočila z postele a klopýtala o suršky, které ze sebe včera v noci ve spěchu shodili. V kuchyni z vidlice na zdi rychle zvedla telefon.

„Haló?“

„Tracy?“

„Tati?“

„Volal jsem už jednou předtím.“

„Promiň, musela jsem to přeslechnout—“

„Je s tebou Sára?“

„Sára? Ne. Ona není doma?“

„Ne, doma není.“

„Jak to? Počkej, copak vy nejste na Havaji? Kolik je tam hodin?“

„Málo. Roy Calloway říkal, že v domě nikoho nezastihl.“

„A proč u nás Roy zvonil?“

„Našli tvoji dodávku. Nestalo se ti včera v noci něco s autem?“

Tracy měla problém sledovat nit rozhovoru. Hlava jí třesla po přemíře červeného vína a z nevyspaní. „Jak to myslíš, že ji našli? Kde ji našli?“

„Na okresní silnici.“

Tracy cítila, jak ji zalila vlna ledové hrůzy. Přece sestře říkala, ať jede po dálnici.

„Co bylo s tím autem? A víš jistě, že je moje?“

„Jo, vím to jistě! Roy poznal nálepku na zadním okně. Sára s tebou není?“

Tracy se začal zvedat žaludek a motala se jí hlava. „Ne, odjela domů.“

„Jak že jela domů? Ty jsi s ní nebyla?“

„Ne, byla jsem s Benem.“

„Nechalas ji jet domů z Olympie samotnou?“

Otec začínal křičet. „Nenechala jsem ji... Tati, já jsem...“

„Panebože!“

„Nejspíš je doma, tati.“

„Právě jsem tam dvakrát volal. Nebere to.“

„Nikdy to nebere. Určitě ještě spí.“

„Roy zabouchal. Bouchal na vchodové dveře –“

„Hned tam jedu, tati. Tati! Povídám, že tam hnedka jedu. Jasně, zavolám ti hned, jak tam budu. Říkám, že ti zavolám hned, jak dorazím.“ Tracy zavěsila a usilovně přemýšlela. Nic z toho jí nedávalo smysl.

Roy Calloway říkal, že v domě nikoho nezastihl.

Našli tvoji dodávku.

Tracy se hluboce nadechla. Musela potlačovat stále větší úzkost, říkat si – nepanikař, ujišťovat se, že všechno bude v pořádku.

Právě jsem tam dvakrát volal.

Sára pravděpodobně spala a telefon buď neslyšela, nebo ho nechala vyzvánět. Nebrat telefon, to jí bylo podobné. Roy zabouchal. Bouchal na vchodové dveře – Nikdo se neozval. „Bene!“

KAPITOLA 7

Tracy zaparkovala na konci řady aut, která lemovala štěrkovou cestu vedoucí do nikdy nedokončeného letoviska Cascadia. Vlasy si stáhla do culíku, sedla si na zadní nárazník a přezula se z tenisek do turistických bot. Nebe bylo jasné a teplota říjnová, po tvářích ji hladil svěží vzduch. Kolem pasu si uvázala goretexovou bundu, protože věděla, že až slunce zapadne za koruny stromů, může začít kdykoli pršet a teplota citelně poklesne.

Když se shromáždili, Finlay Armstrong vykročil pěšinou v jejich čele.

Za ním šel Calloway, Rosová a celý její tým. Rosová nesla batoh o velikosti cestovního zavazadla a v četných kapsách po jeho obvodu měla zastrkané věci potřebné ke kopání – škrabky, smetáčky a malé ruční náčiní. Stanley a Colesová nesli kozy na řezání dřeva, plachtu a bílé kýbly. Jehličky borovic se začínaly barvit důvěrně známým zlatým odstínem a vzduch byl prosycen nádhernou pryskyřičnou vůní. Listí z javorů a olší rovněž zavánělo blížícím se podzimem. O kus dál míjeli u cesty cedule *Zákaz vstupu*, po nichž Tracy se Sárou kdysi házivaly kamení, když ještě jako holky jezdily na kolech po horských stezkách k jezeru Cascade Lake.

Po půl hodině sešli ze stezky do oblasti, jež byla částečně vymýcená. Když sem Tracy zavítala naposledy, stály tu stavební buňky na kolech, které sloužily jako dočasné kanceláře pro předprodej pozemků.

„Tady počkáte,“ poručil Calloway.

Tracy zůstala vzadu, zatímco ostatní členové skupiny šli k dřevěným kůlům zatlučeným do země, kde stál šerifův zástupce. Mezi nimi se táhly žlutočerné pásy ohraničující místo činu ve tvaru obdélníku o velikosti zhruba dva a půl metru krát tři metry. Ve spodní pravé čtvrtině Tracy uviděla něco, co vypadalo jako hůlka trčící z rozhrabané země. Sevřela se jí hrud'

„Tady zřídíme druhý obvod,“ řekl Calloway Armstrongovi měkkým a uctivým hlasem. „Použijte na to kmeny stromů.“

Armstrong vzal pásku na ohraničení místa činu a začal vytyčovat druhý obvod. Tracy to připadalo přehnané. Nikdo další už nepřijde. Nikoho v Cedar Grove už to nezajímá a novináři by do této odlehle horské oblasti v parku Severní Kaskády jen těžko hledali cestu.

Armstrong se blížil k místu, kde stála Tracy, ve tváři téměř omluvný výraz. „Potřebuju, abyste ustoupila o krok zpátky, detektive,“ řekl.

Tracy poslechla a Armstrong natáhl žlutočernou pásku mezi stromy, čímž oblast uzavřel.

Rosová se rychle pustila do práce. Po obehnutí hrobu větším obvodem rozdělila pozemek na menší díly pomocí šňůry. Pak si klekla na kraj části s vyčnívající nohou a začala systematicky odmetat hlínu. Zahradnickou lopatkou nabírala zeminu do jednoho z osmnáctilitrových kýblů. Každý kýbl označili velkým písmenem od A do D, podle příslušnosti k vytyčeným parcelám. Stanley je pravidelně vysypával na plachtu mezi dvěma kozami a potom hlínu proséval. Anna Colesová místo fotila. Všechny kosti nebo jejich úlomky měly být označeny malými tiskacími písmeny. Ostatní – kousky oblečení, kovové části, knoflíky – mělo obdržet čísla. Rosová pracovala profesionálně metodicky a bez přestávek. Chtěla svůj úkol dokončit dřív, než podzimní slunce zapadne za stromy.

Krátce po půl druhé odpolední si Tracy všimla, že Rosová poprvé ustala ve své jednotvárné činnosti. Přestala kopat a posadila

se. Promluvila se Stanleyem, který jí začal z batohu podávat stále menší štětečky, zatímco Rosová se věnovala odmetání hlíny. Soustředila se teď na jedno místo a postupně kruh zužovala. Po další půlhodině Rosová vstala. Na ruce měla rukavici a v ní držela to, co vyhrabala. Hovořila o předmětu s Royem Callowayem a pak jej podala Stanleyemu, který ho vložil do plastového obalu na důkazy a označil černým fixem. Jakmile tomu přidělil katalogové číslo, podal věc nikoli Rosové, ale Callowayovi, který na ni v zamýšlení hleděl.

Potom se otočil a jeho pohled spočinul na Tracy.

Tracy ucítla, jak jí do žil proudí adrenalin. Na spáncích jí vyrazily krůpěje potu a stékaly dolů.

Calloway se blížil k ní. Srdce jí bilo jako o závod. Podával jí průhledný sáček, ale ona se nemohla přinutit, aby se podívala, co je uvnitř. Pořád si prohlížela Callowayův výraz, až šerif nevydržel její napjatý pohled a podíval se jinam.

Tracy sklopila oči k tomu, co Kelly Rosová objevila. V hrdle jí uvízl dech.

KAPITOLA 8

Tracy cítila, jak se jí zvedá žaludek. „Jsi v pořádku?“ Ben se natáhl přes sedadlo auta a dotkl se jejího ramene, ale ona ho nebrala na vědomí. Pořád jen hleděla z okna na úbočí hory a kousky břidlice lemující krajnici.

Na vstupní verandě ani ve vchodu do domu sestřiny boty nenašla. Sára se neozvala, ani když vyběhla po velkých schodech nahoru a volala ji jménem. Nespala v posteli ani se nesprchovala. Naseděla u jídla v kuchyni ani nesledovala v obýváku televizi. Sára prostě nebyla doma.

A nikde žádné stopy po tom, že by tady byla předtím a pak zase odešla.

„Támhle je,“ zvolal Ben, když projeli další zatáčkou.

Její modrá dodávka vypadala opuštěně. Stála u vedlejší cesty, která stoupala do divočiny Severních Kaskád.

Ben se otočil o sto osmdesát stupňů, zaparkoval vedle Callowayova suburbanu a vypnul motor. „Tracy?“

Připadala si úplně ochromená. „Říkala jsem jí, ať nejezdí po okrese. Měla zůstat na dálnici a potom se vrátit. Přece jsi to na vlastní uši taky slyšel.“

Ben se k ní natáhl a stiskl jí ruku. „Však my ji najdeme.“

„Proč je ve všem furt tak umanutá?“

„To bude dobrý, Tracy.“

Jenže pocit hrůzy, která ji obestřela, když doma běhala z jednoho pokoje do druhého, byl stále tísnivější. Otevřela dveře auta a vystoupila na prašnou vedlejší cestu.

Dopolední teplota začala stoupat. Asfalt byl už suchý, ani stopy po včerejším vydatném lijáku. Blížila se k dodávce a kolem hlavy jí poletoval bzučící hmyz. Slabostí klopýtala a točila se jí hlava. Ben ji přidržel.

Odbočka se jí zdála užší a stoupání příkřejší, než si pamatovala.

„Nemohla někde uklouznout?“ zeptala se Tracy Roye Callowaye, který na ni čekal u nárazníku její dodávky.

Calloway k ní napřáhl ruku a vzal si náhradní klíčky. „Budeme postupovat pěkně krok za krokem, Tracy.“

„Co je s tím autem?“

Čekala, že uvidí prázdnou pneumatiku nebo promáčklý plech nebo zvednutou kapotu, znamení, že je něco s motorem, i když to vlastně bylo nepravděpodobné. Jejich otec vozil auta na servis k Harleymu Holtovi s příkladnou svědomitostí.

„To teprve zjistíme,“ odpověděl Calloway. Nasadil si modré latexové rukavice a otevřel dveře na straně řidiče. Pod sedadlem spolujezdce ležel na zemi pohozený sáček od brambůrků a prázdná plechovka od dietní koly – takhle Sára posnídala včera ráno, než odjely na soutěž. Tracy jí kvůli těm svinstvům dávala co proto. Její světle modrý vlněný přehoz zůstal ležet smotaný na úzkém zadním sedadle, kam si ho odložila. Tracy se podívala na Callowaye a potřásla hlavou. Vše bylo přesně tak, jak si to pamatovala. Calloway se naklonil přes volant, zastrčil klíč do zapalování a otočil jím. Motor zaskuhral a zůstal zticha. Šerif se předklonil a zkoumal palubní desku.

„Je prázdná.“

„Co?“ zeptala se.

Calloway poodstoupil, aby se taky mohla podívat. „Došel jí benzín.“

„To není možný,“ řekla Tracy.

„V pátek večer jsem tankovala plnou, abychom to nemusely dělat ráno.“

„A co když nestartuje proto, že odešel motor?“ zeptal se Ben.